

ἐν Φλωρεντία, ἐν Ὁρβιέτῳ καὶ ἐν Ῥώμῃ, ὅπου καὶ ἀπέθανε. Ἀφῆκε μικρογραφίαν ἐπεξηγηματικὴν τῶν μεγαλοπρεπῶν τοιχογραφιῶν τοῦ εἰς τὰς Μονὰς τῆς Φλωρεντίας. Θαυμάζουσι πρὸ πάντων ἐν τῷ Ἀγίῳ Μάρκῳ τὴν καταπληκτικὴν δύναμιν τῆς συνθέσεως τῆς παριστώσης τὰ Πάθη τοῦ Χριστοῦ, καὶ κατὰ δεύτερον λόγον τὸν Ἅγιον Δομίνικον γονυπετῇ πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Χριστοῦ, τὸν Εὐαγγελισμόν, τὴν Στέψιν τῆς Παρθένου ἐν μέσῳ ἑξ ἁγίων προσκυνούντων αὐτήν, κτλ. Ὁ Εὐγένιος IV καὶ κυρίως ὁ Νικόλαος Βλουϊ παρήγγειλαν πολυάριθμα ἔργα εἰς αὐτὸν διαμένοντα ἐν Ῥώμῃ. Θαυμάσαι προσέτι εἰσὶν αἱ τοιχογραφίαι τοῦ ἐν τῷ παρεκκλησίῳ τοῦ Νικολάου V εἰς τὸ Βατικανόν. Εἶνε προσέτι ἀξιοσημείωτος διὰ τὸν πλήρη γλυκύτητος καὶ ἁρμονίας χρωματισμὸν εἰς τὰ ἔργα του, τὴν ποικιλίαν τῶν θέσεων καὶ τὴν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ζωηρότητα τῆς ἐκφράσεως. Πολλὰ τῶν ἔργων του σώζονται εἰς διάφορα μουσεῖα τῆς Εὐρώπης, ὡς ἐν Φλωρεντία, Μονάχῳ, Βερολίνῳ καὶ ἀλλαχοῦ, τὸ δὲ Λοῦβρον κατέχει ἐξ αὐτῶν τὴν στέψιν τῆς Παρθένου καὶ τὰ θαύματα τοῦ Ἀγίου Δομίνικου.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ ΔΕΛΑΚΡΟΑ

Ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ περιδόξου τῆς Γαλλίας ζωγράφου Εὐγενίου Δελακροά εἰκοσαετηρὶς συμπληροῦται σήμερον, ὅτε δημοσιεύομεν ἀρίστην αὐτοῦ εἰκόνα, ἀναμνησκόμενοι κατὰ καθῆκον οὐ μόνον περικλυτοῦ ζωγράφου καὶ δεινοῦ συγγραφέως, ἀλλὰ καὶ μεγάλου φιλέλληρος.

Ὁ Εὐγένιος Δελακροά, γεννηθεὶς παρὰ τὸ Σάρενον, χωρίον κείμενον πλησίον τῶν Παρισίων, ἐν ἔτει 1798, παιδιόθεν ἐτι ἐπεδόθη εἰς τὴν σπουδὴν τῆς θείας τέχνης, εἰς τὰ μυστήρια τῆς ὁποίας δὲν ἐδράδυνε νὰ εἰσδύσῃ χάρις εἰς τὴν φυσικὴν αὐτοῦ κλίσιν.

Τὸ πρῶτον ἔργον τοῦ Δελακροά ὁ *Δάντης διερχόμενος τὸν Ἀχέροντα μετὰ τοῦ Βιργιλίου*, ἐστέφθη ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας, ἐκπληξάσης τὸν τότε νεανίαν Θιέρσον, καταχωρίσαντα ἐν τῇ *Συνταγματικῇ* πολύστηλον ὑπὲρ τοῦ νεαροῦ ζωγράφου ἄρθρον, ἡγοράσθη δὲ ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως, καταθεσάσης αὐτὸ ἐν τῷ Λουξεμβούργῳ, ἀντὶ δισχιλίων φράγκων. Ἡ σφαγὴ τῆς *Χίου*, δεύτερον αὐτοῦ ἔργον, καλλύνει τὸ αὐτὸ Λουξεμβούργον, πωληθὲν ἀντὶ δισχιλίων φράγκων. Κατόπιν ἐγνώσθησαν πολλὰ ἄλλα ἔργα τῆς ἐξόχου φαντασίας του καὶ ποιητικῆς χάριτος, συναποτελοῦντα εὐσθενὲς καὶ ἀδιάφθορον μνημεῖον τοῦ ἀνδρός. Τινὰ τούτων σημειοῦμεν ὡδε:

Ὁ *Ἀμλετ*, ὁ *Γκιαούρης*, ὁ *ἐν τῇ φυλακῇ τῶν Τυφλῶν Τάσος*, ἡ *Ἑλλὰς ἐπὶ τῶν τοῦ Μεσολογγίου ἐρειπίων*, ὁ *Ἰουστιανός*, ὁ *Χριστὸς ἐν τῷ κήπῳ*, θαυμαστὴ εἰκὼν λύπης καὶ μελαγχολίας, ὁ *Μαρῖνος Φαλιέρος*. Διὰ τὸν τελευταῖον τοῦτον τῷ προσεφέρθησαν 8 χιλ. φράγκων,

ἀλλ' ἀπεποιήθη νὰ τὸν πωλήσῃ ὡς ἔργον τὰ μάλα ὑπὸ τῶν ἀντιπάλων του κατακριθὲν.

Τῆς νηπιώδους ἡλικίας τοῦ Εὐγενίου διηγεῖται γλαφυρῶτα ὁ Ἀλέξανδρος Δουμῆς, ἐν τοῖς ἀπομνημονεύμασιν αὐτοῦ, οὐ τυχαῖα συμβάντα, ἐξ ὧν πολλάκις διεκινδύνευσε τὴν ζωὴν του, ἀλλὰ καὶ πάντοτε διέφευγε τὸν κατὰ πόδας διώκοντα αὐτὸν θάνατον παρασκευαζόμενος διὰ τὸ μέλλον λαμπρὸν καὶ ἐνδοξον στάδιόν του.

Ὁ Εὐγένιος Δελακροά ὑπερεῖχε καὶ αὐτοῦ τοῦ Μιχαήλ Ἀγγέλου κατὰ τὴν δύναμιν τῆς φαντασίας.

Ἐν τῇ ὁμιλίᾳ του ἦτο ἐκφραστικώτατος, εὐθυμότατος, ἐτοιμότατος, οὐδὲ περιωρίζοντο τὰ ἐξέχοντα προτερήματά του ἐν τῇ γραφικῇ.

Ὁ Δελακροά κατεχώρισε καὶ διατριβάς ἐν περιοδικοῖς συγγράμμασι περὶ τοῦ Μιχαήλ Ἀγγέλου, τοῦ Γερικέλ καὶ ἄλλων.

Ἄλλ' ὅ,τι ἐπὶ μᾶλλον καθιστᾷ ἀγαπητὸν τὸ ὄνομά του εἰς ἡμᾶς εἶνε ὁ φιλελληνισμός, δι' οὗ ἡ φαντασία του ἐπτερύγισεν εἰς τὴν ἀθάνατον γῆν τοῦ Φειδίου, ἐν ἣ ἐποχῇ ὑπέφωσκεν ἀνατέλλων, ὡς ἡ Ἴρις μετὰ τὸν κατακλυσμὸν, ἀπὸ ἐρειπίων καὶ τάφων ὁ ἀστὴρ τῆς ἑλληνικῆς Ἐλευθερίας, καὶ ἐπλασε δύο ἀθάνατα ἔργα ἑλληνικῆς ὑποθέσεως, ὧν ἐμνήσθημεν ἀνωτέρω.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ

ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΝ ΧΙΛΛ

Εἰς χαρμόσυνον ἑορτὴν μᾶς προσεκάλει τῇ 3ῃ Ἰουνίου ἐν τῶν ἀρίστων καὶ ἀρχαιοτέρων Ἑλληνικῶν Παρθεναγωγείων, τὸ τῆς κ. Φ. Μ. Χίλλ. Αἱ μαθήτριά τιν ἐν ἡλικίᾳ τῶν ἀνωτέρων τάξεων ἐπρόκειτο νὰ ἐξετασθῶσιν εἰς τὴν ὁργανικὴν καὶ φωνητικὴν μουσικὴν. Τῇ 4 μ. μ. ὥρᾳ ἄπειρον πλῆθος κυριῶν, γονέων, κηδεμόνων ἐτι δὲ καὶ φιλομούσων δεσποινίδων συνωθεῖτο εἰς τὰς εὐρείας αἰθούσας τοῦ καταστήματος περιέρχον διὰ τὴν ἐπιτυχὴ ἐκτέλεσιν τοῦ προγράμματος ὅσον καὶ ἀνυπόμονον διὰ τὴν ἐναρξιν. Ὁ κ. Φωσκίνης δίδει τέλος τὸ σημεῖον τῆς ἐνάρξεως καὶ διὰ χορωδίας ἐπιτυχῶς συντεθειμένης ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἄρχεται ἐπιτυχῶς ἡ ἐκτέλεσις τῶν ἐν τῷ προγράμματι ἀναγεγραμμένων μουσικῶν ἔργων.

Ἐν τῷ προγράμματι τὴν πρώτην θέσιν κατεῖχεν ἡ Γερμανικὴ μουσικὴ διὰ τοῦ Mozart, Beethoven καὶ Mendelssohn, τὴν δευτέραν ἡ Ἰταλικὴ διὰ τοῦ Rossini καὶ Verdi καὶ τὴν τρίτην ἡ Γαλλικὴ διὰ τοῦ Suppé.

Ἡ Sonate τοῦ Mozart ἦτο τὸ πρῶτον ἐκτελεσθὲν ἔργον διὰ 4 χειρῶν ὑπὸ τῶν δεσποινίδων Μ. Ἀλβανάκη καὶ Μ. Μαντζαδίνου, εἴτα ἐξετελέσθη ἡ Sonate τοῦ Clementi ὑπὸ τῶν δεσποινίδων Ε. Βάλβη καὶ Α. Μαυρομάτου, ἡ Ouverture τοῦ Suppé ὡσάυτως διὰ τεσσάρων χειρῶν ὑπὸ τῶν δεσποινίδων Α. Γκέγκεν καὶ Ε. Ἰατροῦ, ἡ Sonate τοῦ Beethoven ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Μ. Μαν-